

A KERESZTÉNY MAGVETŐ NYOLCVANADIK ÉVFORDULÓJA ELÉ

Egy folyóirat múltját az éveknél pontosabban jelzik az évfolyamok. A lap alapításától, 1861-től száztizenhárom esztendő telt el, ezalatt Magvetőnk a nyolcvanadik évfolyamhoz érkezett. A két szám közötti különbség években kifejezve pontosan egy emberöltőt tesz ki.

Magvetőnk indulása az abszolutizmus korára esik. Egyházunknak akkor nem volt elismert püspöke, Kriza János mint kolozsvári lelkész jegyezte az első számot, szerkesztőtársa, Nagy Lajos pedig mint unitárius tanár. A vallásszabadság alkotmányban való foglalása meghozta lapunk újraéledését. Ezekben az években ünnepelte az unitárius egyház fennállásának négyszázadik évfordulóját. Régi folyama „szellemi erőtökénk tervszerű összpontosítására“ hívta fel a munkatársakat, s „az erkölcsileg Szép, Jó és Igaz magvainak vetésére“. A nyolcvanadik évfolyam is ebben a szellemben indul, ha azóta egyes fogalmak jelölésére új szavakat is találtunk. Nem „eszmétért“, hanem távlatokat akarunk nyitni egyházi szolgatársaink előtt, s a munkához nem „vidor lendület“-et, hanem kitartást kívánunk.

A Keresztény Magvető első célja az indulástól kezdve az volt, hogy vezérfonalként szolgáljon a gyakorló lelkészek részére, s azóta sem vitás — a lap a hivatásos papok Közlönye, Szószéke, Evangéliuma, Jövendője. Összpontosítja mindazt, amit régen különböző egyházi sajtótermékek versengve és néha egymással vitába szállva műveltek. De ugyanakkor másodlagos célkitűzéséről sem feledkezik meg: az egyháztörténet kutatásáról, a műemlékek bemutatásáról, ami a múltat illeti, és a kapcsolat elmélyítéséről a nemzetközi unitárius és szabad keresztény mozgalommal.

A mass media uralmának világában egyházunk számára az élőszó mellett az írott szó a szolgálat másik eszköze. Ritkábban használjuk, fokozott felelősséget igényel, mert megmarad, s nem tudható, kit milyen tettekre serkent. A Keresztény Magvetőben leírott szó arra szolgál, hogy számot vessünk és úrafogalmazzuk a feleletet napjaink kérdéseire. Hetvenkilenc évfolyama kötelez, de nem korlátoz. Nem korlátoz abban a tekintetben, hogy meddig szabad haladni, inkább kötelez, hogy ne legyünk kevésbé korszerűek, mint a mindig koruk szintjén álló régi munkatársak. Ilyen értelemben legyen a hetvenkilenc évfolyam mértéke!

MIKÓ IMRE

TANULMÁNYOK

A TEOLÓGIAI FELKÉSZÜLTSG ÉS ÁLTALÁNOS MŰVELTSÉG JELENTŐSÉGE A LELKÉSZI SZOLGÁLATBAN

1. A lelkési szolgálat olyan munkát jelöl, mely másokért történik. Olyan munka ez, melynek ideje, helye, tárgya és célja nem az én, hanem a másik, a rajtam kívül álló, a társ, az ember. A másnak nyújtott önzetlen támogatás és segítség „szolgálat“, mely mindig a jó, az igaz, a tökéletes irányába mutat, azt kívánja megvalósítani. A szolgálatban lesz második személylé az „én“ és válik jelentőssé, első személylé a „te“, a másik. Ezért a szolgálatot jellemző magatartás: az aláztat, amint Jézus tanította: „aki magát felmagasztalja, megaláztatik, és aki magát megalázza, felmagasztaltatik“ (Lk 14, 11), Pál apostol szerint: „magamat megaláztam, hogy ti felmagasztaltassatok“ (2 Kor 11, 7).

a) A szolgálat ideje

Nagy általánosságban a különböző munkát végző emberek napi nyolc órát dolgoznak. Van, aki kevesebbet, van, aki esetleg többet, de minden dolgozó, miután munkahelyét elhagyja, szabad idejével azt tesz, amit akar, úgy használja fel, ahogy azt jónak látja. A lelkési szolgálat ideje azonban hivatalos órákkal nem jelölhető. A lelkési szolgálat állandó. Időben magába foglalja a nap minden óráját, sőt a magán- és a családi élet vagy az ún. pihenőszabadság napjait is! „Mert nem tudjátok, mikor érkezik meg a háznak ura, este-e, vagy éjfélkor, vagy kakasszókor, vagy reggel? Hogy ha hirtelen megérkezik, ne találjon titeket aludva“ (Mk 13:35—36). Aki a lelkési szolgálatot vállalja, az életének minden percét e szolgálatnak kell hogy szentelje.

b) A szolgálat helye

Közfelfogás szerint a szolgálat helye a templom. Ott végzi a lelkész az istentiszteletet, szertartást és vallástanítást. Jézus függetleníti az istentiszteletet a helytől. A szamarai asszony azon állítására, hogy „A mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak; és ti azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol imádkozni kell“, Jézus így válaszolt: „Asszony, hidd el nékem, hogy eljő az óra, amikor sem nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben imádják az Atyát... De eljő az óra és az most vagyon, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát“ (Jn 4:20, 21, 23). A templom központi helyet foglal el a lelkési szolgálatban, de éppen olyan lényeges és fontos az a hívő lélek, mely lehet, hogy nincs jelen a templomban. A hely tehát nincs rögzítve, a hely mindenütt ott van, ahol a lelkész Isten gyermekével találkozik és ahol a lélek igényli a lelkész szolgálatát. „Örüljétek az örülők-